

A Fővárosi Ítéltábla a Kosik Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kosik Kristóf ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe, tartózkodási helye:) felperesnek - a ... jogtanácsos (Igazságügyi Minisztérium Jogi Szolgáltatási Főosztály Perképviselési Osztály) által képviselt alperes neve alperes ellen kártalanítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 18. napján meghozott 34.P.25.850/2014/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 17., 19. sorszámon, az alperes részéről 16. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a kiegészítéssel, hogy kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak külön felhívásra 911.840 (kilencszáztizenegyezer-nyolcszáznegyven) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, míg a fennmaradó 227.960 (kétszázhuszonhétezer-kilencszázhatvan) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 184.750 (száznolcvannégyezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett és le nem rótt összesen 1.200.000 (egymillió-kétszázezer) forint fellebbezési illeték térítését akként rendezi, hogy abból a felperes 960.000 (kilencszázhatvanezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 580. § (1) bekezdés II. a) alpontjára, 582. § (1) és (2) bekezdésére, valamint az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdésére, 355. § (4) bekezdésére alapított végleges keresetében 15.000.000 forint kártalanítás és ezen összeg után 2010. július 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. §-a szerinti kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A követelt összegből 3.600.000 forintban a cége tönkremenetele folytán kiesett jövedelmét, 4.036.375 forintban az ingatlanára vezetett végrehajtásból, míg 540.000 forintban a közüzemi kötbérből eredő költségeit, 6.823.625 forintban nem vagyoni kárát kérte megtéríteni.

Előadta, hogy a büntetőbíróság a 2010. július 19. napján jogerőre emelkedett ítéletével felmentette a társtettesként, előre kitervelten elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól. A büntetőeljárás során 2007. május 22. és 2008. november 20. napja között előzetes fogvatartásban volt. Fogvatartásának időtartama alatt 3.600.000 forint jövedelme esett ki. A gazdasági társaságára, melyből korábban átlagosan havi 200.000 forint jövedelme származott, mind a fogvatartás, mind a

bűncselekmény jellege, mellyel megvádolták, hátrányosan hatott. Fogvatartásának időtartama alatt nem tudta működtetni a céget, így az tönkrement. Nem tudta elintézni fogvatartása miatt, hogy a még 2006. december 14-én megkötött élettársi vagyonszétválás szerződés alapján a nevére kerüljön korábbi élettársának az ingatlanukon fennálló ½ arányú tulajdonjoga. E tulajdoni illetőségre a kiegyenlített tartozások miatt végrehajtási jogot jegyeztettek be a hitelezők, továbbá végrehajtási jog bejegyzésére került sor az ingatlanára a vele szembeni végrehajtási ügyekben is, mert fogvatartása akadályozta a tehermentesítésben. Annak érdekében, hogy ne veszítse el az otthonát, nem csak az ingatlant terhelő hitelek és kötelezettségeket kellett megfizetnie, hanem az ingatlanra vezetett végrehajtás elleni per, valamint a végrehajtás költségeit is viselnie kellett. A fogvatartása okán rendezetlen közüzemi számlái miatt kénytelen volt kötbért fizetni. Szabadságának elvonása, valamint a fogvatartás körülményeinek és a fogvatartottakra vonatkozó szabályoknak az elviselése súlyos nem vagyoni hátrányt jelentett a számára. Korábban egy jól működő vállalkozást vezetett, melynek elvesztése jelentős egzisztenciális hátrányt is okozott. Szabadulása után nem tudott visszatérni vállalkozásához, hiszen az működésképtelenné vált. Az előzetes letartóztatás időtartama alatt nem érintkezhetett gyermekeivel, nem tudott róluk gondoskodni, az addig biztos megélhetési forrása is megszűnt, így lényegesen hátrányosabb helyzetbe került. Olyan kirívóan súlyos bűncselekmény kapcsán rendelték el előzetes letartóztatását, melynek pusztán gyanúja a társadalmi megítélését - úgy is mint üzletember, de kiváltképp mint édesapa - nagymértékben negatívan befolyásolta. A vele szemben alkalmazott szabadságelvonás és az ezzel együtt járó eljárás visszafordíthatatlan károkat okozott a közte és gyermekei közötti kapcsolatban. Társadalmi körülményei nagymértékben változtak annak hatására, hogy fogvatartásának várható ideje hosszúra nyúlt. Vállalkozása és a munkája elvesztésén túl élettársának elvesztésével is szembesülnie kellett, mert az a várhatóan hosszúra nyúló előzetes letartóztatás időtartamára hivatkozással megszakította vele a kapcsolatot. Szembe kellett néznie azzal is, hogy szabadulása után az otthonát is elveszítheti, ha a tartozásait nem tudja kiegyenlíteni. A fogvatartás körülményein túl a fogvatartás miatt, illetőleg ennek következtében az életében bekövetkezett változások szellemileg erősen megviselték, a helyrehozhatatlan károk súlyos lelki sérülést okoztak számára. Az a magatartása, hogy a büntetőeljárás során utóbb a vallomását megváltoztatta, nem értékelhető olyan felróható és megtévesztő célzatú magatartásként, amellyel okozati összefüggésben terelődött rá a gyanú, illetve amellyel okozati összefüggésben rendelték el vagy hosszabbították volna meg előzetes letartóztatását. Az alapos gyanú a rajta - és vallomásának megváltoztatásán - kívülálló körülmények folytán állt fenn. Azt, hogy a gyanú rá terelődött és vele szemben kényszerintézkedést rendeltek el, valamint meg is hosszabbították, a tanúk vallomásai alapozták meg. A Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja szerinti kártalanítást kizáró ok mindezekre tekintettel az esetben nem áll fenn.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a kártalanítást a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja szerint kizáró okra hivatkozással a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes azzal a magatartásával, hogy a büntetőeljárás során először a bűncselekmény elkövetését tagadta, majd magára és vádlott társaira nézve is terhelő vallomást tett, amelyet aztán visszavont, a hatóság megtévesztésére törekedett, és ezzel neki felróhatóan okot szolgáltatott arra, hogy a bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja vele szemben tovább erősödjék, és erre is tekintettel előzetes letartóztatását meghosszabbítsák, illetve fenntartsák. Másodlagos ellenkérelmében az alperes a vagyoni károkra alapított felperesi igényének elutasítását kérte bizonyítatlanság, illetve ok-okozati összefüggés hiányában, továbbá a nem vagyoni kártalanítási igénynek a kértnél lényegesen alacsonyabb összegben történő megállapítását tartotta indokoltnak. Nem vitatta, hogy a felperes a fogvatartással általában együtt járó, köztudomású sérelmeket elszenvedte. Vitatta azonban, hogy az előzetes letartóztatás miatt romlott volna meg az élettársával való kapcsolata. Álláspontja szerint a felperes a fogvatartással általában együtt járó, köztudomású sérelmeket meghaladó nem vagyoni hátrányt nem adott elő, illetve nem bizonyított.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.21.559/2013/4. számú, a keresetet elutasító 34.P.23.838/2011/19. számú elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzését követő újabb tárgyalás során meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3.000.000 forintot, és ezen összeg után 2010. július 20. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes, míg 2013. július 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. A keresetet ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 187.300 forint együttes első- és másodfokú perkoltséget, valamint az államnak külön felhívásra 720.000 forint kereseti illetéket. Egyebekben akként rendelkezett, hogy a további 180.000 forint kereseti illetéket az állam visel.

Az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a kereset alapjául szolgáló büntetőügyben a felperes előzetes letartóztatását és annak meghosszabbítását - az ügyészi indítványokból és a bírósági határozatok indokolásából kitűnően - beismerő vallomását követően is az egyéb rendelkezésre álló személyi és okirati bizonyítékok, valamint a korábban hivatkozott indokok változatlan fennállása indokolta. Mindezekből következően a felperes előzetes letartóztatásának elrendelése és meghosszabbítása, valamint a büntetőeljárás során tett, tartalmilag eltérő vallomásai között nem állapítható meg okozati összefüggés, így esetében - a hatályon kívül helyező végzésben tett megállapítások értelmében is - nem álltak fenn a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja szerinti kártalanítást kizáró ok együttes feltételei, ezért az alperes ellenkérelmében tett hivatkozás ellenére nem volt helye a kereset elutasításának. A Be. 582. § (1) bekezdése értelmében a kártalanítás módjára és mértékére a Ptk. szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre vonatkozó rendelkezéseit kellett alkalmazni. A Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig ez nem lehetséges vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az előzetes letartóztatás során valamely törvényben nevesített vagy nem nevesített személyiségi joga sérült és ezzel arányos a nem vagyoni kártérítés iránti igénye. A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású ténynek a személyhez fűződő jogok sérelme miatti hátrányok körében, hogy a felperest szabadságától megfosztották, ezzel életminősége, kapcsolatrendszere sérült. Az, hogy büntetés-végrehajtási intézetbe került, még hozzá súlyos bűncselekmény vádjával, rossz fényt vetett rá üzleti és baráti körökben. Az elsőfokú bíróság a felperes személyes előadását és a tanúk vallomását a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján mérlegelve azt állapította meg, hogy a felperesre nyilvánvaló pszichés terhet rótt a közel másfél éves előzetes letartóztatás. Negatív hatással volt a gyermekeivel való kapcsolatára, valamint gyógyszerfüggő élettársának állapotára is, melynek következtében a gyermekeik gyámság alá kerültek, nevelésüket csak a szabadulását követően tudta visszavenni. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártalanítás körében figyelembe vette azt a tanúk által is igazolt tény, miszerint a felperes megítélése a munkájával kapcsolatban üzleti körökben romlott amiatt, hogy gyilkosság vádjával került előzetes letartóztatásba. Tekintettel arra, hogy a pénzbeli kártérítésnek a nem vagyoni károknál az a funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjon, amely az elszenvedett sérelemért kb. egyenértékű másnemű előnyt nyújt, az elsőfokú bíróság a felperest ért személyiségi jogi sérelmeket együtt vizsgálva, valamint értékelve az előzetes letartóztatás időtartamát, eltúlzottnak találta a nem vagyoni kártalanítás iránti igény összegét és úgy ítélte meg, hogy a felperes nem vagyoni sérelmeit 3.000.000 forint egyensúlyozza ki. A vagyoni károk megtérítése iránti igényt teljes egészében alaptalannak tartotta. A jövedelemvesztés címén előterjesztett kérelmet azért utasította el, mert a felperes nem igazolta sem a perbeli fogvatartással kapcsolatos okozati összefüggést, sem a követelés összecszerűségét. A jövedelemvesztés

vonatkozásában felhozott bizonyítékok a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján történő mérlegelésével megállapítható volt, hogy a felperes nem tudta bizonyítani: a vállalkozása a perbeli fogvatartásával összefüggésben ment tönkre, így ennek következtében esett el havi 200.000 forint összegű jövedelemtől. A felperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy a vállalkozás bankszámláján érdemleges forgalom már a felperes letartóztatását megelőzően sem volt. A 2004. évi társasági adóbevallásból kimutatható 4150 forint nettó éves árbevétel pedig nem támasztja alá azt a felperesi állítást, hogy a cég jövedelméből havi 200.000 forintos jövedelme származott volna. A felperes az egyéb vagyoni kárigényei vonatkozásában sem bizonyította az okozati összefüggést. Azt ugyan okiratokkal igazolta, hogy miként alakultak az ingatlanra vezetett terhek, azonban az okirati bizonyítékokból nem tűnik ki, hogy mi okból nem kerültek a tartozások megfizetésre. A felperes állításait a tanúk vallomása sem támasztotta alá, hiszen ez utóbbi tárgyban nem tudtak nyilatkozni, illetve azt állították, hogy a rezsit az előzetes letartóztatás alatt a felperes testvére és családja segítségével fizették. A tanúvallomások igazolták, hogy a felperes élettársának már korábban is fennállt a gyógyszerfüggése, így nem bizonyított az a felperesi hivatkozás, miszerint az előzetes letartóztatással okozati összefüggésben előállt állapota miatt nem tudta az élettárs a törlesztőrészeket, illetve egyéb tartozásokat helyette fizetni úgy, ahogyan ezt korábbi börtönbüntetésének ideje alatt tette. A felperes értékelhető jövedelemkiesést sem tudott az eljárás során bizonyítani, ezért az anyagi fedezet hiánya sem igazolódott. Nem bizonyította továbbá, hogy a megfizetett 540.000 forint összegű kötbér tartozás az előzetes letartóztatással okozati összefüggésben keletkezett, hiszen a tanúk nyilatkozata szerint a perbeli előzetes letartóztatásának ideje alatt a rezsit más fizette helyette.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítélet megváltoztatásával teljes egészében adjon helyt a keresetnek. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult. Álláspontja szerint a nem vagyoni kárigény elbírálása során az elsőfokú bíróság nem hagyhatta volna figyelmen kívül, hogy olyan bűncselekmény miatt került előzetes letartóztatásba, amely akár életfogytig terjedő szabadságvesztéssel is büntethető. Egy ilyen kirívóan súlyos bűncselekménnyel való meggyanúsítás és előzetes letartóztatás a társadalmi életben való részvételét súlyosan és tartósan megnehezítette, így az ennek kompenzálására szolgáló nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során erre figyelemmel kellett volna lenni. A társadalmi körülményei nagymértékben változtak annak hatására, hogy az előzetes elzárás várható ideje hosszúra nyúlt. Az előzetes letartóztatásáig egy alapvetően jól működő vállalkozást vezetett, mely az ő és családja megélhetését biztosította. Ennek elvesztése a megélhetési problémákon túl jelentős egzisztenciális hátrányt okozott számára, a szabadságelvonás megszűnését követően ugyanis nem tudott visszatérni vállalkozásához. A vállalkozása is a munkája elvesztésén túl élettársának elvesztésével is szembe kellett néznie és fel kellett készülnie arra is, hogy szabadulása után az otthonát is elveszítheti, ha tartozásait nem tudja kiegyenlíteni. Álláspontja szerint az elzárási idő hosszú - két nap híján másfél éves - időtartamára, valamint az ennek köszönhetően a személyes társadalmi és családi helyzetében beállt negatív változásokra, továbbá életkörülményeinek romlására tekintettel a nem vagyoni kártérítés általa megjelölt összege nem eltűzött. Az elsőfokú bíróság a hivatkozott körülményeket nem mérte fel, illetőleg nem mérlegelte megfelelően és nem indokolta meg, hogy az általa meghatározott összeget miért ítélte eltűzottnak. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során mind okiratokkal, mind pedig tanúvallomásokkal alátámasztotta a vagyoni kárigény jogalapját, az ok-okozati összefüggést, valamint az összecszerűséget is, amely bizonyítékokat az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelt, abból nyilvánvalóan helytelen következtetéseket vont le, ráadásul úgy, hogy a felperesi előadást és a tanúk által előadottakat az alperes nem vitatta. Az elsőfokú eljárás során azt kérte, hogy a bíróság jövedelemkiesésének összegét a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján a per összes körülményének mérlegelésével belátása

szerint határozza meg. Az élettársi vagyonközösséget megszüntető szerződés tartalmazza, hogy annak érvényességéhez, valamint az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés iránti kérelem teljesíthetőségéhez elengedhetetlen az **O. Zrt.** és a **K. Igazgatóság** hozzájárulása. Az **O. Zrt.**-nek a hozzájárulást a **K. Igazgatóság** hozzájárulását követően állt volna módjában rendelkezésre bocsátani. A **M. Á.** hozzájárulását sikerült beszerezni, azonban fogvatartása miatt nem tudott intézkedni az **O. Nyrt.** hozzájáruló nyilatkozatának beszerzéséről, így az ingatlanon továbbra is fennállt korábbi élettársa tulajdonjoga. A korábbi élettárs kiegyenlített tartozásai a hitelezői szerződések felmondását vonták maguk után, így a követelések egy összegben történő megfizetése vált esedékessé. A felperes kiemelte, hogy fogvatartása miatt akadályoztatva volt az ingatlan tehermentesítésében, a hitelezők az ingatlanra vezetett végrehajtás útján kerestek maguknak kielégítést. Azért, hogy otthonát ne veszítse el, nemcsak a korábbi élettársa által felvett és meg nem fizetett hitelek és kötelezettségek összegét kellett megfizetnie, hanem az ingatlanára vezetett végrehajtás ellen indítandó per és a végrehajtás költségeit is viselnie kellett. Az ingatlanra kötött gáz közüzemi szerződés alapján a fogvatartása okán rendezetlen közüzemi számlái miatt a szolgáltató kötbérigényt érvényesített, melynek befizetését igazoló pénztári bizonylatot az elsőfokú eljárás során rendelkezésre bocsátotta.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontjában megfogalmazott kártalanítást kizáró ok áll fenn. A felperesnek az emberölés elkövetése körében, annak körülményeiről, lefolyásáról tett nyilatkozatai, beismerő vallomása, majd annak visszavonása a bűncselekmény felderítése szempontjából releváns tények, melyekre vonatkozó egymásnak ellentmondó vallomások a felperessel szemben fennálló gyanút tovább erősítették és ezzel egyértelműen hozzájárultak előzetes letartóztatásának fenntartásához, amely egyben alkalmas volt a nyomozó hatóság megtévesztésére. A felperes lényeges körülmények tekintetében tett ellentmondásos vallomásaival, illetve beismerő vallomásával és annak visszavonásával okot szolgáltatott rá, hogy a bűncselekmény megalapozott gyanúja ráterelődjék és előzetes letartóztatását foganatosítsák.

A Fővárosi Ítéltábla a elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes és az alperes fellebbezése egyaránt alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla a döntésével is egyetért, jogi indokait - a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel - a következőkkel egészíti ki.

Az elsőfokú bíróság korábbi ítéletében kártalanítást kizáró ok [Be. 580. § (3) bekezdés c) pont] miatt utasította el a felperes keresetét. Az ítéltábla ezt az ítéletet azért helyezte a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül, mert a kereset alapjául szolgáló büntetőügyben előterjesztett ügyési indítványból, valamint az első- és másodfokú határozatok indokolásából az következett, hogy a felperes előzetes letartóztatásának elrendelése és meghosszabbítása, valamint a büntetőeljárás során tett, tartalmilag eltérő vallomásai között nem állapítható meg okozati összefüggés, így nem állnak fenn a kártalanítást kizáró ok együttes feltételei. A hatályon kívül helyező végzésében adott utasítás szerint a felek indítványaitól függően a tárgyalást a felperest ért vagyoni és nem vagyoni hátrányok bekövetkezésére, mértékére vonatkozó bizonyítási eljárás kiegészítésével kellett folytatni. A megismételt elsőfokú eljárás során nem merült fel olyan újabb adat, bizonyíték, amely a tényállás olyan tartalmú módosulásához vezetett volna, melyhez képest megváltozhatott volna a kártalanítást kizáró ok megítélése. A bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúját, illetőleg az előzetes letartóztatás elrendelésének szükségességét az adott

esetben a nyomozás során kihallgatott tanúk vallomása, egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok, a bűncselekmény tárgyi súlya és büntetési fenyegetettsége folytán a szökés, elrejtőzés veszélye, valamint a bizonyítási eljárás megghiúsításának, megnehezítésének lehetősége alapozták meg. Az előzetes letartóztatás meghosszabbítására pedig a felperes beismerő vallomását követően is az egyéb rendelkezésre álló személyi és okirati bizonyítékok, valamint a korábban hivatkozott indokok változatlan fennállása adott alapot. Mindezekre tekintettel nem állítható, hogy a felperes szolgáltatott volna okot arra, hogy a bűncselekmény megalapozott gyanúja reá terelődjék és elrendeljék, meghosszabbítsák előzetes letartóztatását. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt akként állást, hogy nem állt fenn az alperes által hivatkozott kártalanítást kizáró ok.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen ítélte meg, hogy bizonyítatlanság, illetőleg az okozati összefüggés hiánya miatt nem tekinthető alaposnak a felperes vagyoni hátrányokra alapított kártalanítási igénye. A felperes az előzetes letartóztatás előtti jövedelmét ténybelileg sem, és összecszerűen sem támasztotta alá. A megtéríteni kért költségeit pedig arra vezette vissza, hogy fogvatartása miatt nem tudta az ügyeit intézni, a személyes ügyintézés hiánya azonban nem okozhatta a kártalanítási igényt megalapozó vagyoni hátrányát. A vagyoni ügyek képviselő útján is intézhetőek. A felperes attól nem volt elzárva, hogy képviselőt hatalmazzon meg és fogvatartása idején volt is rá példa, hogy fizetési kötelezettségeit családtagjain keresztül teljesítette. Nem téves az az előadása, miszerint volt élettársa tartozásait is teljesítette. Az ingatlan-nyilvántartás szerint közös tulajdonú ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának a foglalás alóli feloldása iránt indított pert megindító keresetlevele ennek ellenkezőjét igazolja. A végrehajtási ügyek iratai pedig azt támasztják alá, hogy a végrehajtás vele szemben volt folyamatban. Amennyiben volt élettársa helyett teljesített is volna, azt tőle követelhetné vissza. A 2009. október 29-én kelt büntetőítélet személyi részében foglaltak szerint a felperes élettárssal él, vagyona annak a lakásnak a fele része, ahol lakik. Ehhez képest kétséges az a tényállítás, miszerint a felperesnek megszakadt a kapcsolata az élettársával, és a vagyonközösséget még 2006-ban úgy szüntették meg, hogy élettársa a közös ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát neki juttatta. A kötbértartozás keletkezése és a felperes előzetes letartóztatása között sincs okozati összefüggés, hiszen a közüzemi díjhátralék is ügyintézési hiányra vezethető vissza.

A nem vagyoni kárigény összecszerűségének megállapítását illetően az ítéletábra egyetért az elsőfokú bíróság mérlegelési szempontjaival. A felperes által hiányolt szempontot illetően arra mutat rá, hogy kártalanítás az előzetes letartóztatásért jár, ezen a címen a személyi szabadság jogszerű korlátozásával okozati összefüggésben álló hátrányok kompenzálása kérhető. A kártalanítás megítélésénél nincs jelentősége annak, hogy milyen bűncselekmény miatt indult a büntetőeljárás, melynek során elrendelték az előzetes letartóztatást. A bűncselekmény jellegének, súlyosságának kihatása olyan többlettényállás, amely kívül esik a kártalanítás keretein. Az elsőfokú bíróság helytállóan mérlegelte, hogy a felperes előzetes letartóztatással összefüggésbe hozható hátrányait 3.000.000 forint kiegyensúlyozza, ezen kártalanítási összeg leszállítása vagy felemelése az ítéletábra álláspontja szerint sem indokolt.

A Fővárosi Ítéletábra mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét - az alábbiak szerinti kiegészítéssel - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a felperes ítélet elleni fellebbezése kapcsán feljegyzett illeték megfizetéséről. A Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróságnak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoznia kell e tárgyban. Az elsőfokú bíróság ítéletét ezért az ítéletábra azzal a kiegészítéssel hagyta helyben, hogy kötelezte a feleket a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, a

pernyertesség-pervesztesség elsőfokú bíróság által helyesen megállapított arányában, 1.139.800 forint fellebbezési illeték megfizetésére.

A másodfokú perköltségről a Pp. 78. §-ában foglaltak alapján határozott. A felek jogi képviselőinek munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint állapította meg, az ügyvédi munkadíj esetében a 4/A. § (1) bekezdése szerint áfával. A másodfokú perköltség egybeszámítását követően a felperest kötelezte az alperes javára 184.750 forint másodfokú perköltség megfizetésére. A feljegyzett 960.000 forint fellebbezési illetékről az 1990. XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 240.000 forint fellebbezési illetéket az IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. november 17.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Magosi Szilvia s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: